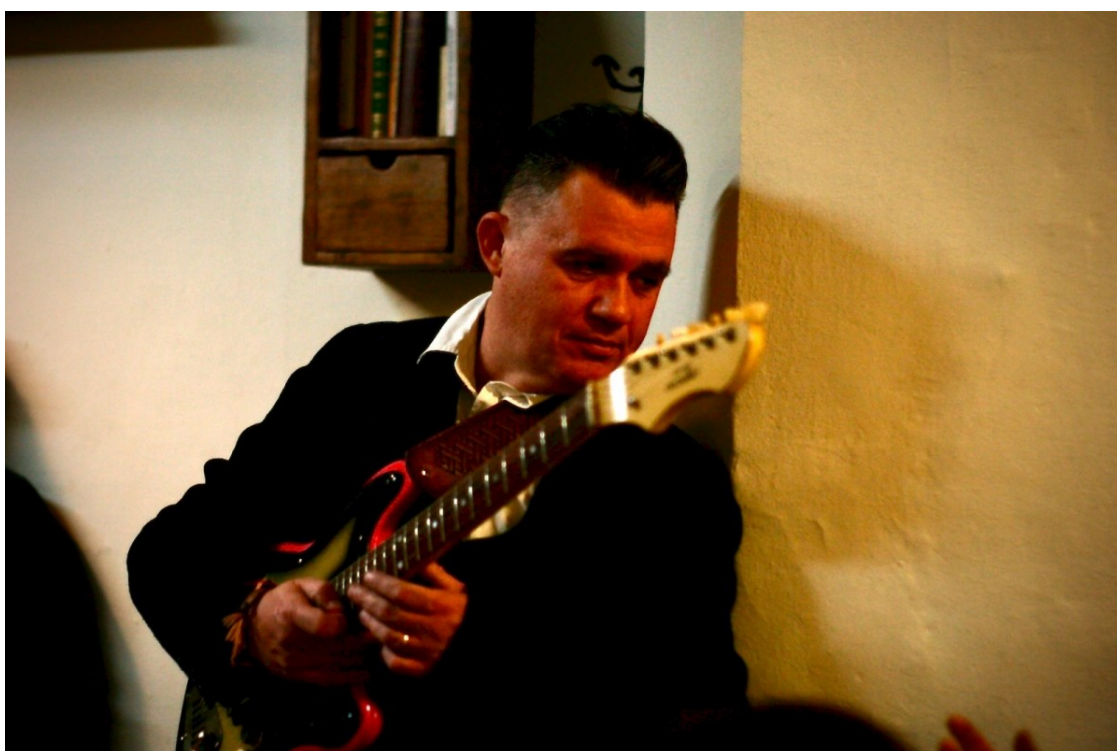

Lo Pardal Roquer: «A Ponent tenim una manera de fer que no qualla amb la modernor de Catalunya»

David Esterri presenta 'A Night in the Dark Valley', el setè disc de Lo Pardal Roquer | N'estrenem una de les peces: «Mètode Font»

Lo Pardal Roquer | Pau Gairí

David Esterri, **Lo Pardal Roquer**, acaba de publicar *A Night in the Dark Valley* (Nus Record Company), un treball que ja es pot adquirir en format físic, però que encara trigarà un temps a estar disponible a la xarxa. Un disc farcit d'aclucades d'ull a l'oient (per exemple una etiqueta on es llegeix *Catalan explicit content*) i que destil·la ironia i mala llet en dosis abundants. Hem parlat amb el rocker lleidatà, que ens regala, en exclusiva, la cançó que obre la cara B del vinil: "Mètode Font".

Parla'ns de "Mètode Font".

És la cançó estrella del disc. Irònica, però optimista. Al disc ja dono les claus per entendre-la. És sobre la manera ordenada i sistemàtica de procedir per obtenir un resultat o per arribar a un fi. És, doncs, el sistema que hem de recuperar de la tradició dels nostres avantpassats per tal de reeducar els nostres fills en el món actual. Agafa el nom del seu redescobridor i principal impulsor: l'educador Fontessori.

És un disc de resistència?

En certa manera, sí. Agafa la Vall Fosca idealitzada com una forma de viure enfrontada amb la modernor actual. Jo en diria un disc de reserva índia.

Per què la Vall Fosca?

Perquè hi tinc vincles. A l'estiu hi pugem i he tocat en algun bar. Conec els personatges i ha sorgit una mena de mitologia que m'ha servit d'inspiració. Les cançons estan compostes allí. I també perquè és un lloc encara molt feréstec, sense gaire turisme? És un lloc prou desconegut que m'atrau molt.

Recordo que durant la pandèmia eres a Escòcia.

Sí, a Glasgow. Hi tenim un pis i anem i venim. La covid ens va enganxar allà. Aquells dies, cada dia penjava una cançó a internet, però al disc no hi ha res de tot això. Les cançons de *A Night in the Dark Valley* es van compondre una mica abans.

Dius que és un "àlbum descarnat i sense concessions, en un intent de dissuadir a l'oient superficial que es complau amb les sonoritats domesticades de la modernor actual". Ens ho aclareixes?

És una forma de ser impertinent i de fer amics, que és un dels trets que caracteritza el personatge. A Ponent creiem que tenim un so particular, una veu pròpia i una manera de fer, d'expressar-nos poèticament i en català, que no qualla amb la tònica general de l'ambient de modernor que es respira a Catalunya. Aquesta manera de fer és la nostra resistència.

El mateix que passa a les Terres de l'Ebre.

Sí, allà potser encara més i ho explica molt bé Valero Sanmartí a *Los del Sud us matarem a tots* (Males Herbes, 2016). És un llibre amb molta ironia i exageració, però reflecteix un sentiment. A la cultura catalana som marginals. I a la d'Espanya ja ni en parlem, que és un altre país.

Lo Pardal Roquer Foto: Pau Gairí?

Vas una mica al marge de la indústria. Autoedició, poca presència a les xarxes?

No és que vagi al marge... M'he muntat un segell que es diu Nus Records, i que és un homenatge a Sun Records (és el mateix nom al revés), la mítica discogràfica de Memphis que va treure tants discos importants de rock'n'roll els anys 50. A més, hi ha quatre discogràfiques de Lleida que hi col·laboren. No és que no vulgui estar a cap discogràfica; és que elles no em volen a mi. Ja ho vaig intentar i no va quallar. I a les xarxes sí que hi soc, però com que hem fet un Verkami, esperarem unes quantes setmanes per penjar-lo en deferència a les persones que hi han col·laborat.

Després de sentir la teva versió d'"A la muntanya", em vaig tornar a posar la que fa El Pont d'Arcalís?

L'he fet molt diferent. És una cançó tradicional que va recuperar Joan Amades i que l'han versionat uns quants artistes. L'he volgut dur al terreny del so d'aquest disc i m'ha quedat un tema molt punk. M'agrada molt treballar amb aquest material. Als discos de **Lo Pardal Roquer** he anat posant diverses peces tradicionals: "La font del gat", "La presó de Lleida", "El cant dels ocells"? Potser eren una mica més surf i ara m'ha quedat més guerrera.

Un moment important del disc és una autoreversió de "Soc de l'oest". Dius que és una "no exempta de rancúnia i revenja per part del seu menyspreat autor". Per què?

Home! És obvi! Aquesta cançó a les Terres de Ponent s'ha convertit en un himne. La canta tothom i molts sense saber qui n'és l'autor. Hi ha hagut una utilització exageradíssima. Però no hi ha cap reconeixement oficial. Hi va haver una iniciativa per convertir-la en himne oficial, però les autoritats no es van ni dignar a contestar. "Soc de l'oest" a les Terres de Ponent és tan popular com ho pugui ser "L'Empordà" de Sopa de Cabra a Girona. El primer d'octubre, a Lleida es cantava "L'estaca" i "Soc de l'oest". És una cançó que representa mig país, però no sona mai als mitjans de comunicació: ni a la ràdio ni a la tele. No és una qüestió d'egos, si l'hagués fet algú altre, pensaria exactament el mateix. És un exemple d'aquesta marginació envers Lleida que comentava abans.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=eZpeD0l9cCc>